

melser her burde være det Afgjørende, eller om ikke snarere praktiske Erfaringer være det Bedste. Jeg tror ikke, at der eksisterer den Modsætning mellem praktiske Erfaringer og naturvidenskabelige Bestemmelser, som kunne synes at være forudsat i den Bemærkning, som jeg nys citerede — jeg skal bemærke ikke ordret, men jeg tror ikke at tage fejl i, at det er Meningen. Jeg tør forudsætte som almindelig bekjendt, at medens Naturvidenskaben indtil et Tidspunkt, der kan regnes at tage sin Begyndelse omtrent lidt før dette Aarhundrede, hovedsagelig var af spekulativ Natur, har man i det Tidspunkt, der er paafulgt, i naturvidenskabelig Henseende for en stor Del hovedsagelig forladt det egentlig spekulative Standpunkt og er gaaet over til at fordrø bestemt fastslaaede Kjendsgjerninger. De naturvidenskabelige Undersøgelser — det tør jeg sige — fordrø nu og gaa for en stor Del ud paa at fastslaa bestemte, nøjagtige Kjendsgjerninger efter en Sagtagelse, der er paalidelig og omhyggelig, saaledes at man kan stole paa, at det, man antager som givet, i Virkeligheden er rigtigt, og at der ingen Misforstaaelse har indfæret sig. Det er den Maade, Naturvidenskaben gaar frem paa og de naturvidenskabelige Undersøgelser foretages paa, og der er altsaa i saa Henseende ikke nogen Modsætning mellem Naturvidenskaben og den praktiske Erfaring, men tværtimod Videnskaben har som sit Grundlag netop den praktiske Erfaring. Der er altsaa heller ikke den Modsætning, som den høitærede Minister troede at kunne finde mellem, hvad jeg i den Retning ansøgte igaar, og mellem hvad jeg igaar paaberaabte mig med Hensyn til disse praktiske, statistiske Erfaringer med Hensyn til Roskildesjørd, som findes i Kommissionens Betænkning Pagina 65. Det er netop saadanne Erfaringer, som maa lægges til Grund, og i saa Henseende ydede jeg Kommissionen en Anerkjendelse med Hensyn til, hvad den har oplyst angaaende Roskildesjørd, forsaavidt dens Tal ere rigtige. Men jeg omtalte, om end kun ganske i Forbigaaende, igaar, at man ser, at Kommissionen angiver det Kvantum Aal, der i Aaret 1872 er fiskeet, til 70,000 Pfd., medens den preussiske Opfjører har angivet at have kjøbt 160,000 Pfd. Vi se altsaa, at den preussiske Opfjører har kjøbt over det Dobbelte af det, som Kommissionen mener, at der er fiskeet. Jeg antager, at den, der har betalt, bedst veed, hvad han har faaet, saa at hans Tal er det rigtige. Men det viser tillige, hvor varfom man maa være med saadanne Tal, forinden man kan faae konstateret, at de ere fuldstændig paalidelige. Efter hvad jeg har hørt, eksisterer der hos de preussiske Opfjører en vis Frygt for, at det skal hedde sig, at de have kjøbt saa Meget; de ere bange for at tilstaa, hvor Meget de egentlig have faaet, for derved maaske at give Impulsen til, at der kommer et saadant Forbud, som vi se,

der er tilsigtet ved dette Lovforslag. Og naar der lige i Slutningen af det Anhang, som følger med Lovforslaget, paa næstsidste Side Pagina 11 staar en Beretning fra Kontrolløren i Kjøvrig om, at en enkelt preussisk Kvaese, som kom ind i November 1875, gif bort med omtrent 2,800 Pfd. Aal, saa kan jeg sige, at man har viist mig en Kvittering eller et Brev, kort sagt et Dokument fra den samme preussiske Opfjører; men det lød ikke paa 2,800 Pfd. Aal, men paa 5,356 Pfd. Aal, som havde faaet saa Meget, men ikke opgivet saa Meget af den Grund, jeg har nævnt, for ikke at bidrage Sit til, at et saadant Forbud kom. Man maa altsaa være meget varfom med de Tal, som Kommissionen her har givet med Hensyn til Roskildesjørd. Jeg tror, at der trænges til nyere Undersøgelser, for at man kan bygge ganske bestemte Resultater paa dem. Jeg bekjender mig til den Anstuelse, at de stedlige Fiskeres Ret — her ved fortaar jeg ikke ligesom deres juridiske Ret, men den Ret, som ligger i en langvarig Tilstand — bør hævedes og beskyttes. De, som fiske med de smaa Garn, have efter min Anstuelse lige saa megen Ret og lige saa stærke Krav som de, der fiske med de større Garn. De bør beskyttes i deres Virksomhed baade med Hensyn til det egentlige Fiskeri eller Fiskebestanden, forsaavidt som der overhovedet kan være Tale om den, som ogsaa imod Udbyggelse af deres Redskaber. Givtlen Maade de rettest bør beskyttes paa i saa Henseende, skal jeg ikke i dette Dieblif, hvor saa Meget endnu er uoplyst, forsøge at komme nærmere ind paa; men naar den høitærede Minister bemærkede igaar, at han vilde hævde den hidtil bestaaende Ret for danske Undersaatter til at fiske overalt, hvor de ville, paa dansk Søterritorium, og at han ikke kunde gaa ind paa at begrænse Netten til at fiske paa dansk Søterritorium, saa veed jeg dog ikke, om dette Princip saa ganske er fulgt selv i det foreliggende Lovforslag. Man finder jo nemlig i § 6 den Bestemmelse, at Brugen af Nalevaad er forbudt indenfor en Afstand af 300 Favne fra Land. Dette er dog ganske vist, forekommer det mig, en Begrænsning af Netten til at fiske der, og om man end kan sige, at der jo indenfor denne Afstand kan fiskes med andre Redskaber, saa forekommer dette mig at være paa en Maade ligesom at tage med den ene Haand, hvad man giver med den anden, idet man siger: I maa gjerne fiske der, saa meget I ville, men ikke med Redskaber, der ere af en saadan Beskaffenhed, at det kan betale sig. Jeg skal slutte med en Oplysning, som findes i Krøyers „Danmarks Fiske“ 2det Bind Side 30, og som forekommer mig at være af Betydning med Hensyn til at belyse, at man maa være varfom med de Resultater og praktiske Erfaringer, som man tror at se i Henseende til, hvilke Aarsager de have. Krøyer oplyser paa det nævnte Sted, at imedens man tidligere havde fanget mange Loxf i Sundet, saa var der en